

Special Centrale Areolaire Chorioidea Dystrofie

Algemeen

Centrale areolaire chorioidea dystrofie (CACD) werd voor het eerst beschreven in 1884 door de Engelse arts Edward Nettleship. Het gaat om een dystrofie, een progressieve aandoening leidend tot een verminderde gezichtsscherpte. Hierbij wordt niet alleen het centrale deel van het netvlies (de macula) aangetast, maar ook de kleinere bloedvaatjes van het onderliggende vaatvlies, de chorioidea. Omdat het meestal gaat om een rond defect, noemt men het areolair. Zo is men gekomen tot de ingewikkelde naam centrale areolaire chorioidea dystrofie.

Vaak wordt CACD, een erfelijke vorm van maculadegeneratie op jonge leeftijd, op autosomaal dominante wijze overgedragen (zie hoofdstuk 3). Soms komt de aandoening echter geïsoleerd voor bij één familielid, zonder dat er andere familieleden zijn aangetast. Mannen en vrouwen zijn even vaak aangedaan.

De symptomen

De symptomen van CACD manifesteren zich vaak voor het eerst op (jong)volwassen leeftijd (tussen 25 en 55 jaar). Meestal merken mensen met CACD als eerste symptoom dat ze minder scherp gaan zien, wat niet te verhelpen is met een bril of contactlenzen. De gezichtsscherpte gaat traag achteruit; vaak zijn patiënten tussen 40 en 70 jaar als zij het eindstadium van CACD bereiken. Eén of beide ogen hebben dan een gezichtsscherpte van minder dan 0,1. De snelheid van achteruitgang van de gezichtsscherpte kan echter aanzienlijk verschillen van persoon tot persoon en zelfs tussen de twee ogen. De daling van de gezichtsscherpte gaat doorgaans gepaard met een verminderde lichtgevoeligheid in het centrale deel van het gezichtsveld en met stoornissen van het kleurenzien.

Het oogheelkundig onderzoek

Wilt u verder lezen, dan dient u lid te worden van de MaculaVereniging.
De special is dan te vinden achter Inloggen.

[Lid worden](#)